

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ἑνν. φραγ. χρ. 15
Ἐξάμηνιοι κατ' ἀναλογίαν

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσης τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν

Πληρωμαὶ καὶ αἰτίσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἐκ τῶν τῶν πρῶτον φύλλον λογίζεται διηνδρομητις.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ παύσασαι τὰς Χάριτας τὰς Μοῖσας συγκαταμηνός, ἦδισταν σὺν γυναικί.» Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673-5

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΒΝ ΑΡΓΑΙΑ

Εἶναι ὁμολογουμένως τοσαύτη ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη παρατηρούμενη πρόοδος περὶ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὥστε ἀπάντες οἱ λαοὶ τῆς Ἀσίας σήμερον καὶ οἱ μᾶλλον προηγμένοι ἐν τῷ πολιτισμῷ, στρέφουσι τὸ βλέμμα πρὸς τὰς πέρας τῆς Μάγλης νήσους, ἐκεῖθεν ἀρούμενοι διδάγματα, δι' ὧν ἐπὶ τὸ βέλτιον δαήμεραι μεταρρυθμίζουσι τὴν παιδείαν τῶν τέκνων αὐτῶν.

Καὶ δικαίως τὴν ἐξόχως πρακτικὴν ταύτην χώραν λαμβάνουσι ὡς πρότυπον ἐν τῇ ἐκπαίδευσιν· διότι οἱ Ἀγγλοὶ μόνον κατώρθωσαν καὶ εἰς τὰς κλασικὰς σπουδὰς ἐπιτυχῶς ἢ ἀσχολῶνται, καὶ εἰς τὸν πρακτικὸν βίον νὰ ἐφαρμόζωσι ταύτας· συνδυάσαντες δὲ ἐπιτυχῶς τὴν κλασικὴν μετὰ τῆς πρακτικῆς παιδείας, ἔβυσαν τὸ αἰώνιον ἄλυτον πᾶρ ἡμῖν τοῦτο πρόβλημα, χωρὶς νὰ περιπέσωσι εἰς ἀφόρητον κλασικισμὸν, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ἐξοβέλωσι τελείως ἀπὸ τῶν σχολῶν αὐτῶν τὴν σπουδὴν τῆς κλασικῆς ἀρχαϊότητος.

Ἐχουσαι ὑπ' ὄψει τὸ πρόγραμμα παρθεναγωγείων τῆς Ἀγγλίας τῆς τε κατωτέρας, τῆς μέσης καὶ τῆς ἀνωτέρας παιδείας, θεωροῦμεν οὐχὶ ἀνεξίτητον λόγον βραχεῖαν τινα ἐπισκόπῃσιν τούτων ἐν τῇ «Βοσπορίδι», ἵνα μὴ φανώμεν ὑστεροῦντες καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ γενικῶς παρατηρούμεν ταύτῃ τάσει πρὸς βελτίωσιν τοῦ ἐν χρήσει ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος.

Ἐνῷ παρ' ἡμῖν τὸ σχολεῖον σπανιώτατα καθίσταται ἀγαπητὸν εἰς τοὺς μαθητὰς, ἐκεῖ τὸναντίον εἶναι τὸ προσφιλέστερον καὶ τερπνότερον εἰς τοὺς παῖδας ἰνδίατῆμα, παρομιμῶδες δὲ εἶναι ἡ στοργή, ἢν τρέφουσι πρὸς τὴν σχολὴν οἱ τῆς Ἀγγλίας καὶ οἱ Ἀγγλίδες πολλὰ μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν αὐτῶν ἔτη. Τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ ὥπως καταδείξῃ τὴν μεγίστην διαφορὰν, τὴν ὑπάρχουσαν μετὰ τὴν παρ' ἐκείνοις ἐπικρατούσης ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ἡμετέρου. Τὴν διαφορὰν ταύτην δυνάμεθα νὰ συνοψίσωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις:

Ἐκεῖ προπαρασκευῆ πρὸς αὐτοσυντηρησίαν, ἢ τις ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον πρὸς τὴν βιοπάλην ἐφόδιον παρ' ἡμῖν οὐδεμία φροντίς περὶ τούτου, οὕτως ὥστε οἱ νέοι οἱ ἐποδουμένοι εἰς τὴν βιοπάλην ἔχουσι συνθῆς ἀνάγκην προστασίας καὶ χειραγωγῆσεως ἐπὶ πολλὴν ἔτι χρόνον.

Παρ' ἐκείνοις ἀρτία ἀνάπτυξις τῶν τε σωματικῶν καὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων παρ' ἡμῖν ὑπερφύρτωσις διανοητικῆς συνεπαγομένη τὴν τελευτὴν τῆς τε σωματικῆς ὑγείας καὶ τῆς πνευματικῆς ἀριότητος καταστροφῆν.

Μετὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην ἐπισκόπῃσιν τῶν ἐν αὐταῖς ταῖς βάσεισιν ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτων τούτων! ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων, ἐξετάσωμεν ἰδιαιτέρως ἦδη τὴν ἐσωτερικὴν διαρρυθμίαν σχολῶν τινῶν τῆς Ἀγγλίας, αἵτινες γενικῶς θεωροῦνται ὡς ὑπερόχη πρότυπα. Εἶναι δὲ αὐταί, — ἵνα ἀρχίσωμεν ἀπὸ τῆς ἀνωτέρας παιδείας, — τὰ γυναικεῖα λύκεια τοῦ Κέμπριτζ καὶ τῆς Ὀξφόρδης, τῶν δύο τούτων παγκοσμίου φήμης πόλεων.

Ἡ διάρκεια τῶν σπουδῶν ἐν τοῖς λύκειοις τούτοις εἶναι τριετής, γίνονται δὲ εἰς αὐτὰ δεκταὶ

νεάνδρες ὑπερβάσκι τὸ δέκατον ὄγδον ἔτος· μετὰ προηγουμένην γραπτὴν δακτυλικὴν, ἢ τις συντετακτομένην· εἰς τὰ ἐπόμενα θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν ἀριθμητικὴν Συνθέσεις, ἀγγλιστί, Λατινικὰ, Στοιχεῖα μαθηματικῶν (βυβαλίου β.βλ. 1, 2, 3, καὶ Ἀλγεβρῶν) ἔνα τινε κλάδων τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καὶ μὲν τῶν ἐπομένων γλωσσῶν κατ' ἀρῆσκειαν, γαλλικῆν, γερμανικὴν, ἢ ἑλληνικὴν

Ὡς ἐκ τούτων καταφαίνεται, ἀπαιτοῦνται ἱκαναὶ καὶ βᾶσιμοὶ γνώσεις πρὸς εἰσχωγὴν τῶν νεανίδων εἰς τὰ ἀνώτερα ταῦτα ἐκπαιδευτήρια, ἔξιον δὲ ἰδιαιτέρας δι' ἡμᾶς προσοχῆς· εἶναι ὅτι ἡ διδασκαλία τῆς ἑλληνικῆς γλώττης· κατέχει σπουδαιότητα ἐν αὐτοῖς θέσιν. Ἄλλὰ καὶ αἱ θεωρητικώτεροι γνώσεις καθίστανται ἐκεῖ σκόπιμοι καὶ καρποφόροι, διὰ τοῦ πρακτικωτέρου τρόπου μεταδιδόμενοι πάντοτε· οὕτω δὲ αἱ νεάνιδες αἱ ἐποροίτωσαι τῶν σχολῶν τούτων, εἶναι ἐκνῶς κτηρησιμῆσαι εἰς πάντε κλάδων γνώσεως καὶ φέρουσι τὰ ἀνεγκατα ἐφόδια ὥπως ἀποβῶσι διακριμῆσαι ἐπιστήμονες ἢ καὶ ἀπλῶς καλὰ οἰκοδόμοισιν.

Ἐν ἐξοχικῇ τοποθεσίᾳ ἰδρυμένα τὰ παρθεναγωγεῖα ταῦτα, παρέχουσιν εἰς τὰς νεαρὰς φοιτήτριαις πᾶσαν ἐνεσίαν, ἀνεγκατικὴν ἄλλως τε πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας των. Ἰδίᾳ δὲ διακρίνεται κατὰ τοῦτο τὸ ἐν Cambridge Girton college. Ἐκάστη φοιτήτρια κατέχει ἐν αὐτῷ ἰδιαιτέρον διαμέρισμα, ἀποτελούμενον ἐκ δύο δωματίων, κοιτῶνος καὶ σπουδαστηρίου. Ἡ φροντίς πρὸς ὅσον οἶόν τε φιλόκαλον διακρίσασιν ἐκάστου τῶν διαμερισμάτων τούτων ἀφίεται εἰς τὴν καλαισθησίαν τῆς μαλλούσης νὰ κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ. Οὕτω ἐπιτυγχάνεται ἡ καλαισθητικὴ τῶν νεανίδων μόρφωσις· ἀντὶ δὲ τῶν γυμνῶν τοίχων καὶ τῆς ἀσθητικῆς ὕψους σχολείου, ἢ τις τῶν κακῶς διαθέτει τὸν εἰσερχόμενον, τὰ μαθητικὰ ταῦτα ὀφθαλμῶσιν παρασιμῶσιν ἀπομῖν μικρῶν αἰθουσῶν, αἵτινες μετὰ τὴν δι' ἀνάθεω, εἰκόνας καὶ διαφόρων κομφοτεχνημάτων φαίδων καὶ γελάσσαν διακόσμησιν των καθίστανται θελκτικὰ ἀληθῶς ἰνδίατῆματα, προσφιλέστατα εἰς τὰς ἐν αὐταῖς διατωμέναις.

Δὲν λείπει ἀπ' αὐτῶν τὸ μετὰ μαλακῶν προσκεφαλαίων ἀναπαυτικῶν ἀνάκλιτρον, οὔτε ἡ τράπεζα τοῦ τοῦ μὲθ' ἄλλης τῆς ἀνεγκαίας συσκευῆς,

ἢ τις διατηρεῖται καθήριος καὶ σιθλοῦσα, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι ἡ μελέτη δὲν ἀποροφᾷ ἐκεῖ δλον τὸν χρόνον.

Τὸ γραφεῖον ὀρθοῦται κατὰφορον ἐκ βιβλίων καὶ χειρογράφων, ἢ δὲ πλήρης σπουδαίων συγγραμμάτων καὶ πάντοτε εἰς χρήσιν βιβλιοθήκη μαρτυρεῖ τῆς σοφῆς καὶ ἐνδελεχῆ τῶν μαθητῶν ἐργασίαν.

Αἱ πρὸ μεσημβρίας ὄρα εἰσι κυρίως διαθετιμῆσαι πρὸς ἀνάσκιν τῶν μαθημάτων περὶ τὴν μίαν παρατιθέται τὸ γεῦμα, ἀποτελούμενον ἐξ ἄρτου, βουτύρου, ψυχρῶν κρεάτων, γλυκυμάτων, ὀπωρῶν καὶ δροσεροῦ ὕδατος. Αἱ δὲ μετὰ μεσημβρίαν ὄρα, πλὴν τῶν εἰς μελέτην ὀριμῶμεν, διατιθενται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς διαφόρους σωματικὰς ἀσκήσεις, ὡς πηγοδρομίαν, λεμβοδρομίαν, lawn-tennis ἄλλ' οὐχὶ σπανίως δύνανται τις νὰ συσκητήσῃ κατὰ τὰς ὥρας ταύτας τῆς διαχύσεως ὑπὸ δροσερῶν τι φύλλων ἐν τῷ κήπῳ ἢ ἐντὸς λέμβου, νεαρὰς φοιτήτριας εἰς σοφῆρον ἐπιστημονικὴν μελέτην βεβυθισμένης. Εἶναι δὲ ἔξιον παρατηρήσεως ὅτι, καίτοι πλήρως ἀπολαύουσιν ἐλευθερίας ἐν τῷ ἐκπαιδευτηρίῳ, οὐδέποτε καταχωρῶνται ταύτης, ἀλλ' ὡς τέλειοι ἦδη ἄνθρωποι, ποιοῦνται σάφρονα αὐτῆς χρῆσιν, μὴ ἐπιτρέπουσαι ποτε εἰς ἑαυτὰς οὐδέ τὴν ἐλαχίστην ἀπὸ τοῦ καθήκοντος παρεκτροπήν.

Τοιούτου εἶδους παρθεναγωγεῖα τῆς ἀνωτέρας παιδείας, ὑπάρχουσι σήμερον πλεῖστα ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ τὸ πρὸ ἡμιστίας μῶλις ἐκατονταετηρίδος ἰδρύθη τὸ πρῶτον τοιοῦτον ἐν Λονδίῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Queen's College. Ἐκτοτε πληθύνονται ὀλον ἐν καὶ ἐπὶ τὸ τελευταῖον διοργανίζονται· ἀλλ' οἰσοδῶποτε καὶ ἐν ἡμῶν ὁ διοργανισμὸς αὐτῶν, σήμερον, ὀρελιόμεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ἐπίδρασις των εἶναι εὐεργετικὴ· διότι προωρίσθησαν ὥπως παρῆχων εἰς τὴν κοινωνίαν οὐχὶ γυναικας ἱατροῦ, δικηγόρου ἢ καθηγητριας, ἀλλὰ γυναικας πεφωτισμένης, ἔχουσαι εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἀνεπτυγμένον τὸν πρὸς τὸ ἀξίωμα καὶ τὸν προσημὸν αὐτῶν σεβασμὸν, ἱκανὰς τέλος ὥπως διευθύνουσι τὸν οἶκον καὶ παιδαγωγῶσιν τὰ τέκνα των.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἀνωτέρας γυναικείας παιδείας ἐν Ἀγγλίᾳ, προσεχῶς δὲ ἐπιφυλασσόμε-

μεθα ὅπως ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ θέμα τοῦτο, ἐξετά-
ζονται τὴν μέσην καὶ κεντρικὴν πικιδευσιν αὐ-
τόθι, ἥτις ὁμολογουμένως ριζικῆς παρ' ἡμῶν χορήζει
μεταρρυθμίσεως.

ΑΓΓΛΑ Γ'Α ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΝΙΣΥΡΟΣ

Θεὸ τοῦ Αἰγαίου, τ' ἀτίσσω κρίται καὶ μέρενί τε,
κ' ἀπ' ἑταίροισί τε ἄνθρωποι τοῦ θημισμένου Ὀμήρου
μὲ τις ἀνάλαφρος πνοή, τὰ χάδια τοῦ Ζεφύρου,
συντρέφουσ' ἐν τῇ διαβῆ ἢ δόλοισιν ἢ γολέται.

Κ' ἐσὺ, παραβοῦρή μου, μὲ τὰ δελφίνα πέτα,
σὲ χρυσαυτῶν ἀναλαμπὴς καὶ πέλαγα σαπφείρου
μ' ἀτίσσω καὶ στενίστικον ἡσάκι τῆς Νισύρου,
σταθῆς, μὲ φόβον μουσικὸν τὸ βράχο αὐτῶν χαίρετα!

Ἡσοὶ δὲν εἶν' ἰσοῦσθε, περίγυρ' ἂν κεντρίης,
δὲ θαυρῆς κόρη γὰρ τὰ μῆγε, λιμάνι γὰρ τ' ἀράης;
γιατὶ δὲν τοῦχ' ἢ θάλασσα γεννήσει ἀπ' τὴν ἡφρῆ τῆς;
ὅσα γιγατοπαλέματα κάποιος θεὸς μὴ μέρη.

Ἄπ' τὰ βυθὰ τὰς τῆς Κως τινάξει σὸν ἀγέρα,
καὶ πλακαωμένους κάτω του στενάξει ὁ Πολυδώρης.

Ἄγγελος Σημηριώτης.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΠΩΣ ΖΩΣΙΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

— Τώρα, ἀδελφε, εἶσαι καλά. Ἐἶν δύνασαι
νὰ κινηθῆς ὀλίγον, ὅθι θερμανθῆς; εἶσαι εἰς κατὰ-
στασιν νὰ βαδίσης;

Ἐὐθὺς εἰδοκίμασε ματαίως νὰ ἐγερθῆ
καὶ ἐρριψεν ἐπὶ τοῦ Σαμφῶν βλέμμα. ἰκετευτικὸν
χωρὶς ν' ἀβρόσθη, λέγειν.

— Λοιπὸν οὔτε νὰ ὁμιλήσης, δύνασαι; ἀλλὰ
δὲν πρέπει νὰ μένωμεν ἐδῶ, ἀ; δοκιμάσωμεν νὰ
φθάσωμεν ὅπως εἰμποροῦμεν εἰς μέρος θερμότερον.
Λάβε τὴν ράβδον μου καὶ στριγγίθητι ἐπάνω μου,
εἰς αἰσθάνεσαι τὸν ἐξυτὸν σου παλὺ ἀδύνατον.

Ἐὐθὺς αὐτὴν τὴν φορὰν ἠγέρθη καὶ ἤρ-
χισε νὰ βαδίξῃ ὀλίγον.

— Πόθεν εἶσαι; ποῦ κατοικεῖς;

— Δὲν κατοικῶ ἐδῶ, δὲν εἶμαι ἀπὸ αὐτὸν
τὸν τόπον.

— Γνωρίζω ὅλον τὸν κόσμον ἐδῶ. Ἀλλὰ πῶς
γίνεται νὰ σὲ συναντήσω πλησίον τοῦ παρεκ-
κλητοῦ;

— Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω.

— Κάποιος σ' ἐλθῆται, σὲ εἶδεν καὶ ἀ-
ἔφρην ἐκεῖ;

— Κανεὶς δὲν μὲ ἐκακοποίησεν. Ὁ Θεὸς μὲ
ἐτιμώρησεν.

— Καλὰ, ὅλα ἔρχονται ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἀλλ'
ἐπὶ τίλους πρέπει νὰ υπάγῃς ποθενά. Ποῦ θέλεις
νὰ σὲ ὀδηγήσω;

— Ὅπου θελήσης, μοὶ εἶνε ἀδιάφορον.

Ἐὐθὺς ἐξεπλάγη. Δὲν εἶχε νὰ κάμῃ μὲ
πρόστυχον ἀνθρώπων. Τὸ ὕψος καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ
τοῦ ἀνθρώπου τὸν συνίστων καλῶς, μοιλοῦντι δὲν
ἤθελε πολλὸ ν' ἀπαντᾷ. Ὁ Σαμφῶν ἐσκέπτετο.
Ἦως ἀρὰ γε συνέβη τοῦτο;

— Τότε, ἔλα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅθι ἀναπαυθῆς
ὀλίγον.

Ἐὐθὺς ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον τοῦ ἀκο-
λουθούμενου ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνεμος ἐφύσα,
ἄνεμος πεγλωμένος, ὅστις τὸν ἐπάγωνεν. Ἐσφιγ-
γεν ἐπάνω του τὴν ζακέταν τῆς γυναίκος του
καὶ ἐσκέπτετο. Ἄσπ, ἔχεις τὴν μηλωτὴν μου.
Ἐξῆλθον διὰ ν' ἀγοράσω μίαν καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐπι-
στρέφων χωρὶς καφτάνιον καὶ φέρων μαζὺ μου
ἓνα ἀνθρώπον γυμνόν. Ἐ Μαρίνα καλὴν ὑποδοχὴν
ὅθι μου κάμῃ. Ὅταν σκέπτεται τὴν Μαρίναν του
χάνει τὸ θέρος του, ἀλλ' ὅταν στρέφεται καὶ
βλέπει τὸν ξένον τὸ ἐπανακτᾷ καὶ γίνεται εὐ-
διαθετότερος.

III

Ἐὐθὺς τοῦ Σαμφῶν Μαρίνα ἀπὸ πρῶτας
ἐτακτοποίησε τὰ τῆς οἰκίας. Ἐσχισε ἔξω, ἔ-
φερε νερὸν καὶ ἔδωκεν εἰς τὰ τέκνα τῆς νὰ φάγω-
σιν ἔφαγε καὶ ἡ ἰδία. Ἐσκέπτετο ἂν ἔπρεπε νὰ
παρῆσθαι τὴν τράπεζαν καὶ διὰ τὸν σύζυγόν τῆς
ὕπελειπετο ἀκόμη τὸ τέτατον ἐνός ἄρτου. Ἐὰν ὁ
Σαμφῶν εἶχε φάγει εἰς τὸ χωρίον, ὅθι ἔμενον ἄρτος
καὶ διὰ τὴν ἐπομένην.

Ἐὐθὺς λοιπὸν τὸν ἄρτον ἐντός τοῦ ἐμακρίου καὶ
κῆθηται πλησίον τῆς τραπέζης διὰ νὰ ἐπιδιορ-
θώτῃ ἐν ὑποκάμισον τοῦ συζύγου τῆς. Ἐν ᾧ
ἀσχολεῖται, σκέπτεται πῶς οὗτος ὅθι κατορθώσῃ
ν' ἀγοράσῃ τὴν μηλωτὴν ἢ μάλιν ἔκαμεν αὐτὴν

τὴν σκέψιν, ἤκουσε βήματα. Παρατηρεῖ δύο ἀν-
θρώποι ἦσαν ἐκεῖ πρὸ τῆς θύρας, ὁ σύζυγός τῆς
καὶ εἰς χωρὶκός, ἀσκεπῆς καὶ φορῶν παλαιὰ ὑπο-
δήματα. Ἀμέσως τὴν προσέβαλεν ἡ ὁμοῦ τῆς
ρακῆς, τὴν ὅποιαν ὁ σύζυγός τῆς ἔπιεν. — Ναί, σκέ-
πτεται, καλὰ τὸ ἔλεγον, ὅθι ἔφαγε καὶ ὅθι ἔπιεν
εἰς τὸ χωρίον, καὶ παρατηροῦσα καλλίτερον, βλέ-
πει τὸν σύζυγόν τῆς χωρὶς καφτάνιον, ἐνδεδομέ-
νον μόνον μὲ τὴν ζακέταν. Δὲν φέρε τίποτε,
σιωπῆ, τὴν παρατηρεῖ ὡς εἰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ
περὶ τῆς διαθεσῆς τῆς. — Νὰ ἰδῆς, ὅθι ἐξώδουσε
τὰ χρήματα εἰς τὸ καρνέιον μὲ τιποτένους καὶ
ἰδοὺ μοὺ φέρε καὶ ἓνα.

Ἐισάγει τοὺς δύο ἀνθρώπους. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν,
ὁ ξένος, εἶνε νέος, ἰσχνός, ὠχρός, φέρει τὸ καρ-
τάνιον τοῦ Σαμφῶν, δὲν φορεῖ ὑποκάμισον, οὔτε
σάφον. Ἰσταται ὄρθιος, μὴ κινουμένους διόλου,
μὴ ἐγείρων οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐ Μαρίνα
σκέπτεται αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε τίμιος ἀνθρώπος
ἀπ' οὗ εἶνε τόσφ φοβισμένους.

Ἐλαμβάνει τὸ πλεόν θυμωμένον ὕψος τῆς καὶ
πηγαίνει νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς θερμάστρας.

Ἐ Σαμφῶν ἀφαιρεῖ τὸν ἀκουρὸν του, τὸν βέτει
ἐπὶ τοῦ θρανίου καὶ μὴ προσέχων εἰς τὸν θυμὸν
τῆς, λέγει:

— Μαρίνα, δόσε μας νὰ δειπνήσωμεν.

Ἐ Μαρίνα μουρμουρίζει καὶ τι ἀκατάληπτον
καὶ δὲν κινεῖται ἀπὸ τὸ ράψιδόν τῆς, φέρε δὲ τὰ
βλέμματά τῆς ἀπὸ τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὸν ξένον
καὶ ἀπὸ τοῦ ξένου εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, κινουσα
τὴν κεφαλὴν. Ὁ Σαμφῶν βλέπει καλῶς ὅτι εἶνε
πολύ θυμωμένη, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ προσέχῃ
καὶ λαμβάνει τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὴν χεῖρα.

— Κάθισε, ἀδελφε, ὅθι δειπνήσωμεν.

Ἐ ὁ ξένος κάθηται ἐπὶ τοῦ θρανίου.

— Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μάς δώσης;

— Ἐ Μαρίνα ἀρίνη τὸν θυμὸν τῆς νὰ ἐκχειλήσῃ.

— Νὰ δειπνήσης; Δὲν ἔχω τίποτε δι' ἐσέ.

Ἐ ἔχασε τὸ λογικὸν σου μὲ τὴν ρακὴν, τὸ βλέπω
καλῶς. Ἐφυγε διὰ νὰ μοὺ ἀγοράσῃ μίαν μηλω-
τὴν, ἐπιστρέφει χωρὶς καφτάνιον καὶ φέρε μαζὺ
του καὶ ἓνα ἀγύττην. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὰς
δώσω, παληοθύσασαι.

— Ἄκουσε, Μαρίνα, μὴ θυμώνης. Ἐρώτησον
πρῶτον ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος.

— Εἰπέ μοι πρῶτον τί ἔκαμες τὰ χρήματα.
— Τὰ χρήματα, ἰδοὺ αὐτὰ, λέγει ὁ Σαμφῶν
ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου του τὰ τρία ροῦβλια καὶ
θέτων αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ Τροζμῶν δὲν
ἐπλήρωσεν, ἀλλ' ὅπως ἔβη νὰ πληρώσῃ αὐρίον.

Ἐ Μαρίνα βλέπουσα τὸ ἀδικὸν τῆς, δὲν καθι-
σύχασε, τουναντίον.

— Τὴν μηλωτὴν! Δὲν τὴν ἠγύρασεν! τὸ μόνον
καφτάνιον τῆς οἰκίας, τὸ ἐφόρεσεν εἰς τὴν ράκιν
ἐνὸς κουρελιάρη καὶ ἔπειτα μοὺ τὸν φέρε εἰς τὴν
οἰκίαν μου. Ὅχι δὲν θὰ σὰς δώσω νὰ δειπνήσῃτε.
Μήμως νομίζεις ὅτι θὰ τρέφω ὄλους τοὺς μεθύσους;

— Ἐλα, Μαρίνα, κράτησε τὴν γλώσσάν σου,
ἄκουσε πρῶτον τί σὲ λέγουν.

— Δὲν ἔχω τίποτε ν' ἀκούσω ἀπὸ ἓνα μέθυ-
σον. Ἐἶχον πολλὸ δίκαιον μὴ θίλουσα νὰ ὑπαν-
δρευθῶ ἓνα μέθυσον ὡς ἐσέ. Ἐπώλησες ἤδη, διὰ
νὰ πῆς, τὰ παραπετάσματα τῆς μακαρτίτιδος
μητρός μου καὶ τώρα θέλεις νὰ πῆς καὶ τὴν
μηλωτὴν.

Ἐ Σαμφῶν δοκιμάζει ν' ἀποδείξῃ εἰς τὴν γυ-
ναίκα του ὅτι ἐξώδουσε μόνον τὰ εἰκοσι καπίκια,
θέλει νὰ τὴν διηγήθῃ πῶς συνήντησε τὸν ἀνθρώ-
πον, ἀλλ' αὐτὴ δὲν τὸν ἀκούει ἄρχιζι ν' ἀναφέρῃ
παλαιὰς ἱστορίας καὶ τόσφ ταχέως, ὅστε δὲν δύ-
ναται ν' ἀναπνεύσῃ. Ἄφνης λαμβάνει τὸν Σαμ-
φῶν ἀπὸ τὸν βραχίονα:

— Δόσε με τὴν ζακέταν μου, δόσε με τὴν ζα-
κέταν μου! Μίαν τὴν ἔχω καὶ μοὺ τὴν παλαιό-
νευς εἰς τὴν ράκιν σου, μοὺ τὴν κατελέρωσε. Δόσε
με τὴν ζακέταν μου.

Ἐ Σαμφῶν θέλει νὰ τὴν ἐκβάλῃ διὰ νὰ τῆς
τὴν δώσῃ, ἡ σύζυγός του τὴν λαμβάνει ἀπὸ τὴν
χεῖράκα καὶ σφύρει τόσφ δυνατὰ, ὅστε τὴν σχιζει.
Τότε ὄρμῃ πρὸς τὴν θύραν ὡς εἰ νὰ ἤθελε νὰ φύγῃ,
ἀλλὰ δὲν τὸ πράττει.

IX

— Ἐὰν ἦτο τίμιος ἀνθρώπος, λέγει ἡ Μαρίνα,
δὲν θὰ ἦτο σχεδὸν γυμνός. Δὲν ἔχει οὔτε ὑποκά-
μισον εἰς τὸ σῶμά του. ὅθι μοὺ εἶπες τέλος πῶς
ἐγνώρισες αὐτὸν τὸν ἄρτον κύριον;

— Ἐθελον νὰ σοὶ τὸ εἶπω, ἀλλὰ ... τέλος, ὅτι
διέβαινον ἀπὸ τοῦ παρεκκλησίου, τὸν παρατηρῶ
στριγγόμενον εἰς τὸν τοίχον, ὀλογόμενον, σχεδὸν ἐν-

κρον από τὸ ψῦχος. Ὁ Θεὸς μὲ ὠδήγησε πλοῖον
του, χωρὶς ἐμὲ θά ἦτο χαμένος. Τί μοι ὑπελείπετο
νὰ πράξω; Τὸν ἐνέδουσα ὅπως ἠδυνάμην καὶ τὸν
ἔφερα μαζί μου. Μὴ θυμώσης, Μαρίνα, εἶνε ἀμαρ-
τία. Πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ σκεπτόμεθα τὸν θάνατον.

Ἡ Μαρίνα διετθέτο ν'ἀνοιξῆ καὶ πάλιν τὸ στόμα
της, ὅτε ρίψασα τὰ βλέμματά της ἐπὶ τοῦ ξένου,
εἰσώπησεν. Ὁ ξένος δὲν ἐκίνητο, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ
θρανίου, εἰς τὴν θέσιν τὴν ὅποιαν τῷ εἶχον ὑποδεί-
ξῃ μὲ τὰς χεῖρας δεδεμέναις ἐπὶ τῶν γονάτων, τὴν
κεφαλὴν κεκλιμένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμέ-
νους καὶ καμμένων τὰς ὀφρῦς ὡς εἰ ἐπόνει. Τότε ὁ
Σαμψῶν εἶπεν:

— Μαρίνα, δὲν πιστεύεις λοιπὸν εἰς τὸν Θεόν;
Ἡ Μαρίνα παρετήρησεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν
ξένον καὶ ἀμέσως ὁ θυμὸς της παρήλθεν. Παρέθηκε
τὴν τράπεζαν, ἔφερε ζῦθον, τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου
καὶ μαχαίρα.

Ὁ Σαμψῶν ἔκοψε τὸν ἄρτον, ἔχουσε ζῦθον καὶ
προσεκάλεσε τὸν ξένον νὰ πῆ καὶ νὰ φάγῃ. Ἡ
Μαρίνα ἐκάθησεν ὀχι μακρὰ ἀπὸ αὐτοῦ καὶ στη-
ρίζουσα τὴν κεφαλὴν μὲ τὴν χεῖρά της παρετήρει
λαθραῖως τὸν ξένον.

Ἦρχισε νὰ τὸν συμπαθῇ, τὸ πρόσωπόν της ἐ-
φαιδρῖνθη καὶ ἤρχισε νὰ μειδιᾷ.

Ὅτε ἐτελείωσαν τὸ δεῖπνον, ἠρώτησε τὸν ἄν-
θρωπον:

(Ἐπειτα συνέχεια)

Σ. Σαριβαζεβάνης

ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΒΡΑΧΟΥ

Εὐτυχισμένοι σεῖς διαβάτες,
σεῖς ποὺ ἀνεβαίνετε σ'αὐτὸ τὸ πράσινο βουνό,
σεῖς ποὺ ζητᾶτε τὴ σιγή,
'κεῖ ποὺ τὸ δάσος τὸ πικνὸ εἶνε περὶ σκοτεινό.
Ψυχὲς μὲ ἔρωτα γεμάτες,
ἄχ! ἄλυπθῆτέ με' σ' ἔρμη γωνιά τοῦ δρόμου
μὲ βλέπετε ὀλομόναχο καὶ σκυθρωπό.
βαρεῖα 'ναὶ ἡ δυστυχία μου, ἀλλοίμονό μου!
ἄχ! ἄλυπθῆτέ με, ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ!

(Lorenzo Stochetti) Scritto sopra un sasso.

Ἀθήναι, 1904

Στέφ. Μυρωμένος.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

Χαῖρε, θάλασσα!

Ἄρῖω τὴν ἡλιόλουστον ἀκτὴν σου ἔχουσα ἐν
τῇ καρδίᾳ μου τὴν λύπην τοῦ νέφους, τὸ ὅποιον
βλέπει τὴν γῆν καὶ σκέπτεται ὅτι μετ' ὀλίγον δὲν
θὰ δύναται πλέον νὰ κατοπτρισθῇ ὀλόκληρον ἐν-
τός τῶν γλαυκῶν σου κυμάτων.

Ἐπὶ τῶν σκοτεινῶν σου ἀβύσσων ἔκλινα ἐνός τῃ
τὸ περίφροντι μέτωπόν μου, ζητοῦσα νὰ μαντεύσω
τὸ μυστικὸν τῶν παραπῶν σου, καὶ ἐνόμισα ὅτι
ἤκουσα ἐν αὐταῖς τὸν γλυκὺν ψίθυρον ἐρωτικῶν
θεσιῶν καὶ διακριτικῶν φιλημάτων.

Τί σοὶ παύουσιν ἄρα γε οἱ βράχοι, ὅπως τοὺς
τύπτης τόσον ἀνηλεῶς καὶ διατί τοὺς καλύπτεις
οὕτω ἀπειλητικῶς διὰ τῶν ἀρροστερῶν κυμάτων
σου; Τὸ κράτος σου δὲν εἶνε ἀρκούντως μέγα;

Θέλεις τὴν γῆν, τὸν κόσμον ὅλον, θέλεις ἡμᾶς,
ἡμᾶς, οἵτινες σὲ λατρεύομεν;

Ὅταν βοᾷς ὑποκόφως μὴπως ἀπαίτεῖς θύματα;
Ὅταν φιλαρέσκως διευθύνῃς τὸν ἄρρον τῶν κυμά-
των σου ἐπὶ τῶν βράχων εἰς δέσμας φαινῶν ἐπα-
ναπιπτούσας εἰς πολλαπλοὺς καταρράκτας, ὅταν
ἀπλώνῃς ἐπὶ τῆς ἄμμου τὸ κυανοῦν καὶ ὑπὸ ἰκτί-
δος περιβαλλόμενον ἐνδυμά σου, θέλεις μὴπως θω-
πείας καὶ εὐχαριστίας; Μὴτὰ τὰς ματαίας ταύ-
τας προσκαθείας σου, δὲν βλέπεις ὅτι εἰς τὸ ἀνά-
συρμα τοῦ βασιλικῆ σου μαδύου σχίζονται αἱ
λευκαὶ σου ἀφρώδεις δαντέλλαι;

Κατὰ τὰς σκοτεινὰς νύκτας εἶσαι πένθιμος κώ-
δων τῶν νεκρῶν ἢ θεωπευτικὴ φωνὴ τῶν σειρήνων;

Εἶσαι σάβανον ἀπέραντον μὲ ἀνταγείας χρυ-
σᾶς, ἀργυρᾶς, κυανᾶς, εἶσαι τὸ μέγα νεκροταφεῖον
τοῦ κόσμου, ἀλλ' εἶσαι συγχρόνως τὸ κύμα, τὸ
ὅποιον καθάρει, καὶ ἐκ τοῦ ὀποίου ἀνέρχεται ὡς
θυμίαμα μυστηριώδης ἢ αἶρα ἡ ζωογόνος, ἣτις
θεωπεύει τὰ φλέγοντα μέτωπα καὶ τὰ χρυσιζόντα
σπαρτά.

Εἶσαι ἡ μεγάλη φίλη, τὴν ὅποιαν φοβοῦνται
καὶ τὴν ὅποιαν ἀγαποῦν, ἣτις προσελκύει τὰ
πλήθη διὰ τὰ κάμη ἔπειτα, ὅταν θελήσῃ, νὰ
ψάλλωσι, νὰ κλαύσωσι, νὰ δεηθῶσιν.

Ὅποσα δάκρυα ἔρρευον ἐξ αἰτίας σου! Ὅπο-

σο ποικταὶ ὕμνησαν τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς χαρὰς
σου, ὅποσοι βάρδοι συνήρμωσαν τὴν λύραν των
πρὸς τὴν φλοισβὸν τῶν κυμάτων σου!

Μακρὰν τοῦ θορύβου, κατὰ τὰς ὥρας τοῦ θέ-
ρους ἡμέρας, τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ ἥλιος κεκυηκῶς
ἀναπαύεται εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ χρυσοῦ ὀρί-
ζοντός σου, καὶ γιγαντώδης, πόσοι πτωχοὶ ἐπαί-
ται τοῦ ἔρωτος ἤλθον ν' ἀποκαλυφθῶσι, νὰ κάμ-
ψωσι γόνυ ἐπὶ τῆς ἄμμου σου, ἐν ᾧ ἡ ἐκλελυμένη
φωνὴ τοῦ πραυνομένου κύματος σου, συνοδευσμένη
ὑπὸ φθόγγων οὐρανίου ὄργανου, ἐψάλλον ἄσμα μυ-
στηριώδες;

Φίλην ἐπιστήθιον ἔχεις τὴν Σελήνην ἡ ἤρμος
λύπη τῆς ἀργυρᾶς ἀκτίδος της ἀμύζει κάλλιστα
εἰς τὴν γαλήνην τῶν βαθιῶν νυκτῶν σου καὶ εἰς
τὸν μελανόπεπλον οὐρανόν σου, κύριον δ' ἔχεις
τὸν Ἥλιον ὅταν ὑψοῦται οὕτος μεγαλοπρεπῶς, ἀ-
ρέσκεται νὰ σὲ κοσμήῃ ὡς νύμφην λατρευτὴν καὶ θε-
πεύων σε διὰ τῆς ἀρωματώδους αἴρας, τὴν ὅποιαν
ἡ ἐμφάνισις του παράγει, σὲ περιβάλλει ἐρωτικῶς
διὰ πέπλου τόσον ζωηρᾶς λευκότητος, ὥστε οἱ
ὀφθαλμοὶ μας δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσι τὴν ἐκ-
θαμβωτικὴν του λάμψιν.

Περὶ μεσημβρίαν, μεγάλη φιλάρεσκος, ἀλλά-
σεις ἐνδυμασίαν ἀντανκαλωσαν τὴν κυανὴν λάμψιν
τοῦ οὐρανοῦ. Τὴν ἐσπέραν ἐν μαγευτικῇ ἀποθεώσει
τὰ κύματά σου λαμβάνουσι τὸ χρῶμα τῆς ἀλουρ-
γίδος ἐναγκαλιζόμενα περιπαθῶς τὴν παραλίαν,
τὴν ὅποιαν ἀρέσκεσαι νὰ κτυπᾷς καὶ νὰ θεωπεύῃς.

Χαῖρε, θάλασσα!

Χαίρετε δὲ καὶ σεῖς, λέμβοι, τῶν ὀποίων τὰ
τανύτερα ἰστία ἀναμιμησκουσιν ἡμῖν τὰς γι-
γαντώδεις πτέρυγας ἀγγέλων πεσόντων ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ.

(Κατὰ διασκευὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἐν Θεσσαλονίᾳ

Ἐλένη Ν. Ζουζακίδου.

ΕΠΙΧΕΤΙΜΟΝΙΚΑ ΠΑΡΕΡΓΑ

Ο ΠΙΡΑΝΧΑ

Συμβουλεύω φιλικῶς εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς
φίλης «Βοσπορίδος» νὰ μὴ σκοτινοῦν ἄδικα τὸν
νοῦν των, ὅπως ἐνόμηθον ἂν ἤκουσάν ποτε ἢ ὄχι
τὸ παράδοξον αὐτὸ ὄνομα. Ἐπίσης τοῦ κακοῦ θά

χάσουν τὴν κόπον των ἀνατρέχοντες εἰς τὰ διά-
φορα λεξικά διὰ νὰ εὑρουν πρὸς ποῖαν λέξιν Ἑλ-
ληνικὴν ἀντιστοιχεῖ τοῦτο. Ὁ χρόνος εἶνε χρῆμα,
λέγουσι οἱ πρακτικώτατοι Ἄγγλοι, διὰ τοῦτο τὸ
καλλίτερον ἀπ' ὅλα, ὅσα ἔχουν νὰ κάμουν αἱ περι-
εργοί, εἶνε νὰ λάβουν τὴν ὑπομονὴν νὰ με διαβά-
σουν καὶ νὰ τὸ μάθουν ἀντὶ νὰ χρονοτριβοῦν εἰς
συλλογισμοὺς καὶ ἀναζητήσεις ἀγόνους.

Δὲν εἶμαι σοφός. Ὁ Θεὸς φυλάξοι! Εἰμαι ἀπε-
ναντίας θαυμαστῆς ἐκείνου, ὅστις εἶπε τὸν περίφρο-
νον ἀφορισμόν: «ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα» μ' ἀρέσει
ὅμως νὰ διαβάω διὰ νὰ πλουτιζῶ τὰς μικρὰς
μου γνώσεις καὶ νὰ καθιστῶ κοινωνοὺς τῶν ὅσων
μαθῶμαι ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερος καὶ μά-
λιστα ὅταν περιοδικῶν τόσον ἀνά τὴν ὁμογένειαν
διαδεδομένον, οἷον ἡ καλλίστη «Βοσπορίς» ἔχη τὴν
καλωσύνην νὰ φιλοξενῇ τὰ πορίσματα τῆς φιλα-
καγνωσίας μου.

Ὁ Πιράνχα εἶνε καὶ αὐτὸς ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ
παραδοξα, τὰ ὅποια συχνὰ πικρὰ μᾶς ἀποστέλ-
λει ἡ χώρα ὅλων τῶν παραδοξοτότων, ἡ Ἀμε-
ρικὴ δηλαδή. Εἶνε δὲ . . . ἰχθύς. Τὸ ἔμαθα ἀπὸ
μῖαν ἀνακοίνωσιν, τὴν ὅποιαν ἀπέστειλεν ἐκ τοῦ
Νέου Κόσμου εἰς μίαν ἐφημερίδα τοῦ Παλαιοῦ εἰς
κάποιον Μιράντα, ὅστις δίδει καὶ τὰς ἐξῆς περὶ
τοῦ ἐνυδρίου τοῦτου ζῆφου πληροφορίας.

Ὁ Πιράνχα ζῆ ἐν ἀφρονίᾳ εἰς τὰ ὕδατα τῆς
μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς. ἔχει μῆκος 20 καὶ πε-
ριφέρειαν κατὰ τὴν κοιλιακὴν χώραν 10 ἑκατο-
στομέτρων. Τὸ στόμα του στολιζέται ὑπὸ ὀδόν-
των τριγωνικῶν ὀξυτάτων, διετεθειμένον λαν ἄ-
τάκτως ἐντὸς αὐτοῦ. Ἡ ράχις του ἔχει ἀποχρώ-
σεις κυανολευκῆς, ἡ κοιλία του εἶναι ἐρυθρὰ, τὸ
δὲ σῶμα του καλύπτεται ὑπὸ μικροσκοπικῶν λε-
πίων.

Ὅς βλέπετε, ἡ φυσιογνωμία τοῦ Πιράνχα δὲν
παρουσιάζει τι τὸ ἐκτόκτως ἔκτακτον. Μὴ πει-
θετε ὅμως νὰ με κατηγορήσητε ὅτι σὰς ἔκαμα νὰ
χάσητε ἐπὶ ματαίῃ τὴν ὥραν σας, διότι γελᾷ κα-
λῶς ὁ γελῶν τελευταῖος, κατὰ τὸ Γαλλικὸν λό-
γιον, μ' ἀρέσει δὲ νὰ ἐρχονται τὰ πράγματα μὲ
τὴν σειρὰν των.

Ὅτι καθιστᾷ τὸν Πιράνχα ἀξιοπεριεργον εἶνε
τὰ ἐνστικτὰ του. Φαντασθῆτε ὅτι ὁ μικρὸς οὗτος
ἰχθύσκος εἶνε σαρκοφάγον ἀγριώτατος, ὑπερβαίνει

δέ κατά την άδηφαιγαν και αυτόν έτι τον καρχα-
ριαν. Το θαυμασιώτατον μάλιστα πάντων είναι
ότι εν τή νήσω Μαράγιο, καμένη παρά τας έκβο-
λάς του 'Αρκζονίου, ο Πιράνχx καταντᾶ ἀληθής
μάστιξ διὰ τούς κτηνοτρόφους. 'Ιδού πῶς.

Ζῶν καθ' ὁμάδας εἰς τὰ ποτάμια και τούς ρυά-
κας του Δέλτα, ἀνέρχεται μέ την παλῖρριον μέ-
χρι τῶν λειμῶνων, ὁπῶθεν σπανιώτατα ἀποσύρε-
ται ὡς ἐκ τῆς κρινιδίως καταλαμβανούσης αὐ-
τόν ἀμυγδιός. 'Αρθονεῖ δὲ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οἱ
ἰθαγενεῖς ἀνευ κόπου τὸν φρονεῖουσι κατά ἑκατον-
τάδας διὰ τῶν μᾶλλον ἀρχηγῶν μέσων και μά-
λιστα ἀπλούστατα διὰ τῶν μαχαίρων των.

'Αμα τῆ ἐνάρξει τῆς περιόδου τῶν βροχῶν,
κατὰ 'Ιανουάριον, οἱ Πιράνχx ἀνέρχονται τὰς κεί-
τας τῶν ποταμῶν και διασκορπίζονται ἀνά τούς
ὑπὸ βροχῆς πλημμυρισμένους λειμῶνας, ὅπου μέ-
νουσιν ἐντός τῶν λιμναζόντων ὁδᾶτων μέχρι τοῦ
'Ιουλίου και συγκαίως μέχρι τέλους Αὐγούστου.
Καθ' ὅλον τὸ χρονικόν τοῦτο διάστημα, ὁ Πιράν-
χx τρέφεται μέ ὅτι, δῆποτε ὑποπέση εἰς τὸ ἀδη-
φάγον στόμα του.

Τὰ ζῶα εἶνε τότε ἐκτεθειμένα εἰς ἀκαταπαύ-
στους προσβολάς. 'Η ἀγέλας πρὸ πάντων και ἡ
δάμαλις ὑφίστανται τὰ πάνδεινα.

Πλοῦσιον κτηνοτρόφος τῆς Μαράγιο ἀπώλεσεν
ἀπὸ τὸν 'Ιανουάριον μέχρι τέλους 'Ιουλίου 400
ἀγελάδας και δαμάλεις, τῶν ὁποίων οἱ μαστοὶ εἶ-
χον ἐν μέρει ἢ ἐξ ὀλοκλήρου ἀποκοπή και φαγωθῆ
ὑπὸ τῶν Πιράνχx, τοῦτο δὲ διότι κατὰ τὴν βρο-
χεράν περίοδον τὰ μωρηκαστικά ταῦτα ἀναγκά-
ζονται νὰ διαιτῶνται καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν-
τός του μέχρις 60 ἑκατοστῶν του μέτρου ἀνερ-
χόμενον πολλάκις ὕδατος, βόσκοντα τὸ χόρτον,
τὸ ὅποιον εἶνε πάντοτε ὑψηλότερον, και μόνον τὸ
ἐσπέρας ἐξέρχονται τοῦ ἀκουσίου ἐκείνου λουτροῦ
των, ὅπως διανυκτερεύουσιν εἰς τὰς πέριξ κατα-
φύτους και δεινδροσκεπτεῖς νησίδας, ὧν τὸ ἕδαφος
μένει εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἀπρόσιτον εἰς τὰς πλημ-
μύρας.

'Ο Πιράνχx προσβάλλει και τὸν κροκόδειλον.
Πότε ὅμως; 'Όταν σφαίρα πυροβόλου ἔχει ἤδη
ἐξαντλήσει τὸ θῆρον. Οἱ κτύποι τῆς οὐρᾶς και τὰ
ἀτακτὰ κινήματα τοῦ τρομεροῦ ἀμφιβίου πεί-

θουσι τὸν θάτην ὅτι ὁ ἀδυσώπητος ἰχθύσκος ἤρ-
χισε τὸ ἔργον του διαιετισμοῦ.

'Η ἀφθονία τοῦ βδελυροῦ τούτου ἰχθύσκου εἶνε
τοιούτη ὥστε εἰς τινεσ ποταμούς βυθίζων τις
δέρμx νεωστὶ σφαγέντος μόσχου, αἰσθάνεται, ὅ-
ταν θελήσῃ νὰ τὸ ἀνασῆρῃ, ἀντίστασιν ἀρκούντως
ἰσχυράν. Τὸ δέρμα εἶνε βαρὺ ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθ-
μοῦ τῶν Πιράνχx, οἵτινες ἀνηρέθησαν ἀπ' αὐ-
τοῦ. Οἱ τριγωνικοὶ ὀδόντες των εἰσέρχονται ἐντός
τῆς λείας δὲν ἔγκαταλείπουν πλεόν αὐτήν, οἱ δὲ
Πιράνχx προτιμῶν τὸν θάνατον μᾶλλον ἢ νὰ πα-
ραιτηθῶσι τῆς τροφῆς των.

Οὐδὲν ζῶον πιστον ἐνός του ὕδατος εὐρίσκει
χάριν παρὰ τῷ Πιράνχx, ὅστις πράγματι ἀξίζει
τὸ ἔκφραστικὸν ὄνομα σφλιθόψεροσ διὰ τὸ ὅ-
ποῖον ἀποκαλοῦσιν αὐτὸ οἱ ἰθαγενεῖς. 'Απλὸ ἰστα-
γῶν αἵματος, ἐλαχιστῆ ἐκδορᾶ τοῦ σώματος, μι-
κρά πληγὴ ἀρκούσι νὰ ἐπισύρῃσι τὴν πρώτην προσ-
βυλὴν τῶν τραμειῶν ὀδόντων τοῦ Πιράνχx, λεπτῆ
δέ τινα ὑπερκαρκούσιν ὅπως ἀνθρωπος ἢ βοῦς ἢ ἱπ-
πος μεταβληθῆ εἰς ἀμορφον σκελετόν, ἐκ τοῦ ὅ-
ποῖου ἀφρευτικῶς θὰ λείψουν ὅλοι οἱ χόνδροι και
τάμικρότερὰ τῶν ὀστέων.

Και ἐν τούτοις ὁ Πιράνχx... τρώγεται! Λέγεται
μάλιστα ὅτι τὸ κρέας του εἶνε νοστιμώτατον,
πρὸ πάντων ὅταν εἰνεμικρός. Βλέπετε λοιπόν, κύ-
ριοι, ὅτι δίδει ἐνλίτε δίκην τῶν κωκυργῶν του
τὸ τέρας! 'Αλιεύεται δὲ ἀγκίστρῳ κρεμαζόμενον
εἰς τὸ ἄκρον σύρματος σιδηροῦ. Οἱ ἀλιεύοντες ὅ-
μως τὸν Πιράνχx λαμβάνουσι μεγίστας προσυλά-
ξεις κατὰ τῶν δηγμάτων του αἰμοχαροῦς ἰχθύος,
διὰ τὸν ὅποιον οὐδέποτε εἶνε ἀρκούσα ἐγγύτης
οὔτε τὰ ἐνδύματα οὔτε τὰ ὑποδήματα. Τὸ δηγμά
του εἶνε ὀδοντῶν και δυστυχῶς... δηλητηριώδες.

Και ταῦτα μὲν περὶ τοῦ Πιράνχx ἐγὼ ὅμως,
νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀμαρτίαν μου, προτιμῶ νὰ μὴ ζῶ
εἰς τὴν 'Αμερικὴν, ἀν πρόκειται νὰ ἔλθω εἰς ἑπα-
φὴν μέ τοιοῦτου εἶδους... φχγυλάτα! Σεις τί
λέγετε;

I. Μπῆτος.

'Εγ Θεσσαλονίκη.

ΒΟΛΙΔΕΣ

SONNETO

Χρόνια πολλά μου ἀνέμισαν τὴ θλίψη
και ἐξέπλυναν τὰ μαῦρα τὰ μαλλιά μου,
και τώρα ποῦ τὸν πρῶτον ἐρωτᾶ μου
λογιάζω, λίγα δάκρυα μου ἔχουν λείψει,

Γιὰ νὰ βρᾶντίσω τὴ λιποθυμιά μου...
σὺν κουρασμένοι γερανοὶ ἀπὸ τὰ ὑψη
κουρνιάζουσι 'στὴν καρδιά μου, ποῦ ἔχει
[στρίψει,
'Ανάμνησες παλιές, πικρὴ χαρὰ μου!

Σὰν μύρα ἀπὸ βυλέττες μαραμμένες,
ποῦ ἔχω στὰ γράμματά σου σκορπισμένες,
προβάλλουσι μακρινὰ παλαιοὶ μου πόθοι,

Και 'στὸ μεθύσι τῆς θανάς, ποῦ κλώθει
ὁ χρόνος ἀπὸ κάτι ὄρυγες χαμένες,
τ' ἄστρο σου βλέπω ποῦ 'στὸ δρόμο
[ἀπλωθη.

Αὐμ. Εὐαγγελίδης

Πλοῖοβιστα ('Ηπειρος)

ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ
ὁπὸ ΒΑΝΗΣ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

(Συνέντευξη)

'Ο τεχνίτης τῆς οὐρανίας εἰκόνας τείνει τὴν
χεῖρα ἐπαϊτων ἢ σιγῆ σκληροτέρα γίνεται τὰ
πλήθη περιβεβλημένα τῆς εἰδωλοκατρίας τὴν
πορφύραν, θαμιάζουσι τὸ ἰνδαγμα, ἐνῶ ὁ τεχνίτης
θνήσκει ἄγνωστος φέρων τὸ ράκος τῆς δυστυχίας
και τῆς ἀθανασίας τὸ διάδημα. Μαγεύει και κλο-
νίζει τὸ σύνολον τῆς ποιήσεως ταύτης ἢ μαγεύει
ἐκδηλοῦται διὰ τῶν δύο πρώτων ἐξαπτίχων.

Ταπεινοὶ γέρουσι ὅλοι τὸ γόνα
'Εμπερστὰ στὴν ἀμύμητη εἰκόνα,
Ποῦ μαγεύει και τοῦ και καρδιά,
'Οποῦ λάμψει σὰν νᾶταρε ἀνέρι
Κι' ὁποῦ ἐκέρμασε ἀγνώριστο χέρι
Στὴ φραχὴ και μικροῦλα ἐκκλησιά.

Στὴν εἰκόνα ξαοίγουν τὰ μάτια
Τ' οὐρανοῦ τὰ κρυφὰ μονοπάτια
Και τὸ φῶς τὸ κρυφὸ τοῦρανοῦ
Και τὰ πλήθη πυκνόνου, πυκνόνου
Κι' ἀφ' τὰ μάτια δεῖ. ἰὰ γαυερῶνον
Τῆς καρδιάς τὴ χυρὰ και τοῦ ροῦ.

Εἰς τούς στίχους αὐτοὺς ἀντηχεῖ ἡ προσευχή.
μια πλημμύρα σιωπηλοῦ θαυμασμοῦ ἐξέρχεται ἐκ
τῶν ὀρθοκλῶν, ἢ ὅποια ζωογονεῖ τὴν καρδίαν και
τὴν σκέψιν. 'Ο κλονισμὸς ὄλιγον κατ' ὄλιγον ἐξα-
πλοῦται και ἐκδηλόνεται μέ τὰ πλεόν φρικαλέα
χρώματα τῆς ἀπελπισίας και τοῦ στεναγμοῦ.

Μιὰ φορὴ βραγγιασμένη ἀγροικεῖται
Κ' ἔρας γείδες λυπημένος πενιᾶται,
Ταπεινὸς και μὲ πρόσωπο ἀχνό
Δακρυμῶνος τὸ χέρι τον ἀπλόη,
Τὸ κεφάλι σιγὰ χαμηλόνει
Μὲ τὴ κόμη λυθὴ στὸ λαμό.

— Σκληρὲ κόσμε, πεινῶ! —ψυθουρίζει
Μὲ καθένας τὸ βιλέμμα γυρίζει
Και γελῶντας τὸ δόλιο κωτεῖ
— Σκληρὲ κόσμε, πεθαίνω! —φωρᾶζει,
Και καθένας μέ πόθο κινεῖται
Και θανατᾶει τὴ θεία ζωγραφία.

'Ο ποιητῆς θὰ ἤσθάνη εἰς τὸ βάθος τῆς καρ-
διάς ὅλον τὸ ἄλλος μῆξ κεραυνοβόλου δυστυχίας,
ὥστε μέ τὸσπν δύναμιν ν' ἀποτυπώση αὐτήν; ἄλλὰ
και μέ πόσον θεῖον μεγαλειον! Μία κραυγὴ
εἰς πόνος ἐξέρχεται, ὁ ὅποιος δὲν ἔχει ὡς βάθος
και ἀφρετριαν τὴν ἀπληστίαν, ἵνα διὰ τῆς ὕλης
εὐρῆ ἀνακούφισιν, διότι ἡ ἀνθρωπότης, μέ ὅλην
της τὴν σκληρότητα, οὐδέποτε ἠρήθη ἐν τεμα-
χιον ἄρτου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν ἄλλος ψυ-
χικὸν ὡς κεραυνὸς διασχίζει τὰ στήθη τοῦ ποιη-
τοῦ, εἰς τοῦ ὁποῖου τοῦς ἤχους μυκάται ὀλόκληρος
τρικυμία ὀδύνης, ἀπελπισίας, περιφρονήσεως και
ειρωνείας διὰ τὸν τεῖνοντα τὴν χεῖρα καλλιτέχνην,
ὅστις αἰσθανόμενος τὴν δύναμιν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ
πνεύματος, ἐπαίτει ἐν τεμαχίον ἄρτου. Μία σιγὴ
ἀμέσως ὡς παρένθεσις ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς πρώτης
εἰκόνας τῆς οὐρανίας ταύτης Ραψωδίας, μία σιγὴ
τὴν ὅποιαν, ἀν θελήσῃ τις νὰ ψυχολογήσῃ, ἀπο-
καλύπτει εἰς αὐτήν μιαν φιλοσοφικὴν γραμμὴν,
ἢ ὅποια χραρχθεῖται τὸσον ἠέμωσ ὑπὸ τοῦ ποιη-

— Λοιπόν, είμεθα κακιομένοι ; . . . ήρώτησεν ήμεράν τινα, ήμισαττειούμενος. Ο Δανιήλ άπλωσ τήφ άπήντησε·

— Είσαι βλαξ ! και άνεχώρησε· καθ' όλον ήμωσ τό διάστημα τού δρόμου, έπανελάμβανε τās τελευταίας λέξεις τού φίλου του. ακκιω- μένοι ! . . . και έν τούτοις, ουδέν έχει νά με μεμψή, εκείνος. . . Εκείνη όμως, ή όποία από τριών μηνών δέν με είδε, τί ιδέαν θά σχηματίση;. Έπί τή σκέψει, ότι τόν εξέλαμβανεν ώς; έπιλή- σμονα, ώς άχάριστον, ώς ήττον τού δένουτος εύ- γανή, δυσχριστέτο.

— α Είμαι άρκετόν τό ότι δέν με άγαπή· δέν θέλω και νά με περιφρονή. . . Θά υπάγω νά τήν ιδώ τήν Κυριακήν. Ο Ιούλιος έφθασεν, αί παύ- σεις θά έλθουν. . . Τόν προσεχή χειμώνα, θ' άραιώσω τās επισκέψεις μου.

Θλίψις φοβερά τή συνέσφιγγε τήν καρδίαν· δέν έσκέπτετο ήμωσ νά εξακαστή· εύρίσκατο είς πε- ρισθον έγκαρτηρήσεως, ήθικης νάρκης. Ίσως σύν τή χρόνυ θά έσθανέ μέχρι τής λήθης.

Όταν τήν έπομένη κυριακήν εισήλθε παρά τή Φρενέλ, ένύσηεν ότι επί μακρόν εισέτι χρόνον θά άνέμενε τήν λήθην. Η Άλλική ήτο εκεί φέρουσα τήν αύτήν φαίδυρον έσθήτα, τό αύτό άβρόχρουν περιόρμιον, τά όποία έφερον άνερχομένη τήν Άκρόπολιν. Είς τόν κρότον τής θύρας έστράφη, τό μειδίαμα δέν έγκατέλιπε τά χείλη τής, ό Δανιήλ ήμωσ παρετήρησεν ότι οι όφθαλμοί τής ήλλαξαν έκφρασιν, ένψ αί παρειάί τής έχονον αί- φνης τό χρώμά των.

(Έπειτα συνέχεται)

Κ. Φωτιάδης.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Τήν έσπεράν τής 7ης τρέχοντος έτελεύθησαν έν χάλκη έν στενωπάτ ή κόλπη οι άρραβώνες τού κ. Ιωάννου Παν- σεληνιάδου, επιστάτου τής Α. Ο. Π. τού Πατριάρχου πρίην Κων/πόλεως κ. Κωνσταντίνου τού Ε', μετά τής σεμνοπρεπού; και συμπαθούς δεσποινίδος Βασιλικής Σμά- ραλ ή. Είς τού; νεαρού; μνηστήρας εύχόμεθα ταχέαν τήν ένωσιν και πάροχον πάσης ευδαιμονίας.

N. B.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

Διήγημα πρωτότυπον

(Συνέχεια, έδε προηγ. άρθ.)

*Αν δέν ήτο ό Γκουίδο, όστις με τήν άταραξίαν του και τούσ άεννάουσ άστέματουσ του προχώρησε έμπρός μετά φει- δρότητος, μυκτριζών τούσ μένοντασ όπίσω, όλoi ήθέλαμεν στρέψει τās πτέρνασ, φυγαδευόμενοι πρό τού άπεισίτου τού- του τόπου.

Οι χωρικοί, όστινες μās συνάδουον, άνά εΐ; είχον δρα- πεύσει πρό τής θείας τού Καστρού, έμενε διέ μόνοσ ό μα- στρο-Γιώργησ, όν ώδοήμεν σκεδόν πρό τών βημάτων μας όπωσ μās οδηγή και γείνη μαρτυ; τής άνδρίας μας. Αί- σχυνομένοσ ό τάλασ εδάδιε, βαρύτεροσ καθιστάμενοσ όλο- νέν, ένψ παχεται σταγόνεσ ιδρώτουσ έρρον επί τού μεταώπου του, άναθεματίζον άρείετωσ ήμās όλουσ, είς τό βάθος τής καρδιάσ του.

*Ακουσίωσ εηγώμενοσ, προχωρούντεσ; όλονέν, μαγνητικώσ ουράνοιοι όπό τού προπρονομένου Γκουίδου, και τά βλέ- ματά μας στριζόντεσ επί τών μελανωπαών έρειπίων, έ- περ στεινον άνω ήμών τούσ φασματώδουσ βραχίονασ, άνε- μένομενοσ έν τώμεν σκιάν τινα άφανή, δικαιολογούσάν πως τά δεισιδαίμονασ προλήψτεσ τών κατόικων τού χωριού.

Ό μαστρο-Γιώργησ δέν ήδυνήθη πλέον νά προχωρήση· αί δυνάμεισ του κατεβλήθησαν και έπεσεν έκτός πνοΐσ επί του εδάφου.

Ήρνετο νά υπάγη περαιτέρω.

Είς όλίγα βήματα εύρισκόμεθα είς τούσ πρόποτασ του λά- φου. Τό έδαφοσ έντελώσ πρανέσ άνήρχετο άπό τώμασ, πλην μία άτραπόσ έφερον επί τής κορυφήσ εύκόλωσ. Ο Γκουίδοσ ήρχισεν ν' άναβαίνη.

— Ο' άναβήτε ή θά μέινετε εδω; ήρώτησεν ήμās. Προτιμούμενον είνε νά μέινετε εδω—προσέθηκε—θ' άναβώ μόνοσ. *Απ' εδωσ άσπαξέσθε όλην τήν θέαν τού φρουριου.

Ή πρότασις ήρσεν ήμίν, πλην είς τών κυρίων προέ- τεινε νά συνοδεύση τόν νόον.

— *Α, όχι, είπεν, άρετε είς εμά τήν δόξαν ταύτην, άν και στοιχηματίζω ότι άπόψε τό φάντασμα δέν θά έβγη. Θά τραμάξη από τούσους βρυκόλακασ έτοιμοσ νά τό πρού- πανετήσωσι με γιουχατσούσ.

— Ο θεόσ νάδινε νά μη βγη ! ήρώτησεν ή μάλλον έστέ- ναζεν από τής θεώσεωσ του ό μαστρο-Γιώργησ θρηνωίωσ, και μās παρεκάλεσε νά σταματήσωμεν.

Ο Γκουίδοσ τόν ήκουσε και έθύμισεν.

— Νά μη βγη ! . . . έρώνησε. Τότε θα πούμε πώσ μās έφενάσκαν αύτοί οι πολτάρηνοσ και μās έκοροιδεύσαν; σάν βλάκεσ που είνε, έκοροιδεύθηκα μόνα τουσ. Είτε έβγη είτε όχι, εγώ δέν τό κουνώ άπ' εδω. *Αν θέλετε σεις, γυρίω στε πίσω με τής γυναίκασ. *Εγώ θά μέινω νά περιμένω.

*Εξήτασε τό όρολόγιον.

— *Όρα είνε, ιδού κοντεύουνοσ μεσάνυχτα, προσέθηκεν, ή ώρα τών βρυκόλακων. Τό στοιχειό θηρρό πώσ έκοιμε άπόψε φιάσκο και δέν τολμζ νά βγάλη έξω τήν μύτη του

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Στυλιανού Σπερνάντζα «Συμφωνία» Συλλογή ποιη- μάτων. Τόν νεαρόν άλλα πλήρη έμπνεύσεωσ, αισθήματοσ και φαντασίας χαρίεστατον ποιητήν κ. Στυλ. Σπερνάντζαν τόν τωσάτια διά τού φράου αυτού ταλάντου ύποσχόμενον είς τήν φιλολογίαν ήμών, καλώς γνωρίζουσ οι ήμέτεροι άναγνώσταί εκ διαφόρων λαμπρών αυτού έργων. Προσεχούσ δ έμπνευμένοσ Σμυρναίοσ αδός εκδίδοι συλλογήν ποιη- μάτων, ήν δέν άμφιβάλλομεν ότι εί ήμέτεροι άναγνώσταί όρθώμεθα θά σπύσασιν νά προηθευώσιν. Ίνα μή, άντι τιμήματοσ ελαγίστευ, στερήσωμεν έξυτούσ τήσόν όφραίασ φιλολογικήσ τέρψεωσ. Τό έργο, καλλιτεχνικό; εκτετατω- μένου θά τιμάται έν Τουρκία γρ. άργ. θ, έν Έλλάδι φρ. χρ. 4.50.

*Ημερολόγιον τού αίγαίου Έβλήνης Σβορώνου και Θρασυβούλου Μαλή. *Γπό τής γνωστήσ τούσ ήμέτεροσ άναγνώστασ τρυφεράσ και συμπαθούσ ποιητήριασ Έβλήνησ Σβορώνου και τού εγγίτου δημοσιογράφου κ. Θρασυβού- λου Μαλή εξεδόθη έν Σίμω πλήρεσ πλουσίασ και εκλεκτήσ ύλης μετά περισσήσ καλλιτεχνίασ τό έσ άνωθε ήμερο- λόγιον τού 1905, άμεριόμενον τή Α. Υ. τή *Ήγεμονίδι κ. *Αργ Βιθυνού, ής ή εικόνα κοσμεί αύτό. Συγχαίροντεσ άπό καρδιάσ τούσ άξιοτίμοισ συναδέλφιασ, εύχόμεθα είς τό ώ- ραίον έργοσ των μακροβιότητα και πλήρη επιτυχίαν.

Ό Κύριοσ. — Γιάζην, που έβαλεσ τήν φούρτασ τών δοντιών μου; μήπωσ έπαθε τίποτε; — *Όχι, έννοιασ, άμεινικό; εγώ τήν ύπερα και τρί- έω με αύτήν τά παπούτσια μου

Είς τό δεικνόν. — *Ο άμεινικόσ—άγαπητό; μου φίλο; μετά λυπηριά; εκ- πλήρωσ βλέπω τώρα μόλισ ότι είμεθα δεκατρείσ ! Τό πρό- πει νά γείνη; — Είς τών προσκεκλημένων. — *Απλούστατον, φίλτατε; πειραίνετε νά δεσπνίητεσ είς έν έννοδοχέτον.

και άντικρίσθη μεγαλειότεροσ βρυκόλακασ από αύτό. *Αλλά τί διάβολο ! . . . χάνομεν έτσι τήν εύκαιρία νά κάμωμεν γνωριμία μία φορά διά παντός, με τήν αύτῷ έξοχότατα τόν Έβλαεΐδω. Λοιπόν θά έβγη, στοιχειό τό διαβόλου, ή θά μās κάνησ νά πωλάρωμεν μέσα στην ύγρασία, περι- μένοντασ τήν άντιμούρη σου; έξέφωνησε τείνων άπειλη- τήνον πρόσ τό Κάστρο και έπιπάξων τά πηννά. *Σε διατάσσω έν όνόματι τού αδελνέτου σου *Εωσφόρου, νά φανήσ . . . ή . . .

Δέν άπατελείωσε τήν φράσιν του και έστη κεχήσ; ένψ *κρυφή καταπλήξσεσ και τρέμουσ εξέφυγε τού στήθουσ μας.

— *Η νεράϊδα ! — και άπισθοχωρήσωμεν όλoi κατάπλη- κτοι, νεκροί μάλλον ή ζώντεσ. Ναι, ή νεράϊδα ! . . . Και ό Γκουίδοσ αύτόσ έστησ κατάπληκτοσ ώσ κερφομένοσ; είς τήν θέσιν του, με τήν χείρα τιταμένην άκόμη έμπρός και άπλήρτωσ; βλέπων.

*Η νεράϊδα ! . . . Δέν ήτο φανάκη . . .

Λευκή τις σκιά, ελαφρά και περσοσσα, άνευ θρησ, κατι- νέν επί τής αϊθέρουσ, τό ασύλληκτοσ, τό φαντασιώδεσ, διαεργή έντέσ των έρειπίων, εξηφανίσθη πρόσ στιγμήν και ένερα- νίσθη μετ' όλιγον ιστάμενοσ επί των επάλξεων τού έτοι- μορρόπου κύργου, άρβιν ώσ σνιρον, τείνων τās αερώδεισ χείρασ έμπρός, προχωρούν πρόσ ήμās και άνερχόμενον όλω- νέν επί τής όδοντωτήσ και καταρροούσσεσ στεφάνησ των τειγών, εκεί όπου μόνη ή φαντασία δύναται ακινώνωσ νά άνέλθη. *Ίβη τής πρώτης θαμώσεωσ ύποχωρησάτις, τήν εβλόπεμον καθαρότερον ύπό τό άπλετον φώσ τής σελήνησ. Πόσον όφρατα είνε αί νεράϊδεσ; άληθώσ ! . . . Πόδεσ και βραχίονεσ λευκοί και λάμποντεσ ώσ τό φώσ, ώσ τά κρῖνα των άργών, με σχήμα έλληγκικόσ άγάλματοσ, με άμίμητον

κορύν *Αφροδίτησ τής Μήλου, διότι ήτο ήμίγμονοσ με είώδσ τί αερώδουσ χιτώνοσ, ένψ ή νικητία αύρα έπαίεν έντέσ κυμάτων ολόσάνθου χρυστήσ κόμησ. Νεράϊδα ! . . . Θεέ ! . . . πόσον είνε όφρατα αί Νεράϊδαί ! . . .

Τό κάλλοσ τού φαντάσματοσ, ελκίσαν τήν προσοχήν μου και ή κατάπληξις με είχον άπολιθώσει.

Αί σύντροφοί μου είχον κρύβη τό πρόσωπον είς τό στή- θοσ των άνδρών, τρέμουσαι ώσ φύλλα φνισποώρου έν ύρη θυέλλησ, οι άνδρεσ έστάντοσ άσχηροί και άκήνητο; στανίζον- τεσ βασκόνοσ; πρόσ τās έτοιμορρόπουσ επάλξεισ, έρ' ών έ- κλανώτο τό φέμασ ύπακούσαν είς τήν έπίκλησιν τού Γουί- δου. Οδτοσ δέ τί έπραττε; Δέν ήμην είς θέσιν νά ψυχολο- γήσω επί των άλλων, άφού εγώ ήμην έκτόσ φρενών και πνοήσ. *Αλλ' ότε συνήλθον όλίγον, τόν είδον νά τρέχη επί τής κλίτουσ πετερόπουσ, είς σιγμάξ; διέ τινασ ευθεθείεσ επί τού λόγου διηρυθούθη πρόσ τά έρείπια τρέχων ταχέωσ.

Δέν είχεν άκόμη πιστή, ό άπίτοσ οδτοσ; Θωμάξ, άλλα μη πεθόνοσ; είς τούσ όφθαλμούσ του, ήθελε νά ψηλαφήση εκ τού σύνομοσ τήν νεράϊδαν· έν ριπήσ όφθαλμού εύρεθη μέσα είς τά έρείπια, κάτωθεν τῷ πύργου.

— *Όφρατα νεράϊδα, εξήνησεσ διέ φωνήσ εδήχου και σκω- πτικήσ, ή τις παραδόξωσ άντηήσεν έν τή μέσση τής ά- γρίας σιγής, τό όμολογῷ· είσαι όφρατα, ώσ θυγάτηρ των άν- θρώπων δέν ύπερβείσ ποτέ, διά τούτοσ τά διατάσσω νά έλθησ νά ριθής είς τās άγκάλασ μου ! . . .

(Έπειτα συνέχεται)

Τύποσ Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΥΔΟΥ και ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσούμ-Ιλάν άρθ. 3